ρινῷ ρευμάτων τῆς προγενεστέρας ἐποχῆς, ὑφίστανται ἤδη εὑρέα ρεύματα σχεδὸν ὁριζόντια, ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν δύο πολικῶν συμπυκνωτῶν. Τὰ προκύπτοντα ρεύματα, συνδυαζόμενα μετὰ τῆς περιστροφῆς τοῦ συνόλου, ἔλαβον ὅλως διάφορον τροπήν. Εὐχερῶς δὲ ἀντιλαμβάνεταί τις τῶν ἀνωτέρων συγχρόνων ρευμάτων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων γεννῶνται στρόβιλοι ἀνάλογοι πρὸς τὰς κηλῖδας καὶ τοὺς πόρους τοῦ ἡλίου, ἤτοι τοὺς κυκλῶνας καὶ τυφῶνας, τοὺς tornados καὶ τοὺς στρόμβους.

Καὶ παρὰ μὲν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν κινοῦνται οὗτοι σχεδὸν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰσημερινοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην γεωλογικὴν ἐποχήν, ἀλλ' ἀνεπαισθήτως ἐκτρεπόμενοι πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἕτερον πόλον, ἀμέσως ὅμως ἡ ἐκτροπὴ αὕτη καθίσταται μᾶλλον σημαντική. Πέραν τῆς 30ης μοίρας βορείου ἢ νοτίου πλάτους βαίνουσι σύναμα καὶ πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς τὸν πόλον, ὅπερ παρέχει αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων μορφὰς παραβολικάς, ὧν ἡ πρὸς τὸν ἰσημερινὸν συμμετρία εἶνε ἐπίσης ἐναργὴς ὡς καὶ ἐπὶ τῆς προγενεστέρας ἐποχῆς.

Οἱ ἐν τοῖς ἀερίνοις τούτοις ποταμοῖς γεννώμενοι τυφῶνες ἀκολουθοῦσι τὸ ρεῦμα αὐτῶν, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον καὶ αἱ καταιγίδες ἀφικνοῦνται εἰς Εὐρώπην ἀφοῦ ἤδη ἐπὶ τῆς Ἀμερικῆς ἐπέσκηψαν. Αἱ καταιγίδες αὗται διέρχονται τὰς θαλάσσας ἀκολουθοῦσαι γραμμὰς τοσούτῳ κανονικὰς ὥστε τὰ γραφεῖα τοῦ New-York-Herald νὰ διαγράφωσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Ἑνώσεως συλλεγομένων παρατηρήσεων τὴν πορείαν αὐτῶν καὶ ν' ἀναγγέλλωσιν ἡμῖν ταύτην τηλεγραφικῶς πολλὰς πρὸ τῆς ἐπισκήψεως αὐτῶν ἡμέρας . . . . Ὡς δ' ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γῆς, πᾶν ὅ τι συμβαίνει ἐπὶ τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου ἐπαναλαμβάνεται συμμετρικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ νοτίου. Αἱ γραμμαὶ τῶν καταιγίδων ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ ἢ ἐν τῷ νονίῳ Εἰρηνικῷ εἶνε εἴδη παραβολῶν συμμετρικῶν πρὸς τὰς ἡμετέρας: οἱ ἡμέτεροι τυφῶνες στρέφονται ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνῷ οἱ τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου στρέφονται ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Ἄλλως τε ἔχουσι τὸ αὐτὸ σχῆμα, τὴν αὐτὴν μηχανικὴν δύναμιν, τὴν αὐτὴν πρὸς μεγέθυνσιν καὶ πρὸς κατατομὴν τάσιν, ἐπίσης δὲ δυνατὸν νὰ προαγγελθῶσιν ἀπὸ σημείου τινὸς εἰς ἕτερον τοῦ συνήθους αὐτῶν δρόμου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω ὅτι οὗτοι ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου εἶνε κατιόντες ;

(Ἀκολουθεῖ). Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

τροπικὸν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ, ἐνῷ ἡ τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης θερμοκρασία εὑρίσκεται περίπου ἴση πρὸς 25°, εἰς βάθος 4200 μ. ἡ θερμοκρασία εἶνε μόνον 0°. Ἐπίσης ἡ θερμοκρασία τοῦ βάθους τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεταξὺ τῶν Σανδβίχων καὶ τῶν Κουρίλων νήσων, εὑρέθη οὖσα ἐπίσης ἴση πρὸς 0°.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ κ. Faye ἀναγραφόμενα περὶ τῶν αἰτίων τῆς ταπεινῆς θερμοκρασίας τῶν θαλασσίων ἀβύσσων, σημειούμεθα ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ὠκεανογράφων παραδέχονται μετὰ τοῦ κ. Krümmel ὅτι τὰ θαλάσσια ὕδατα ἐν ἑκάστῳ ἡμισφαιρίῳ κινοῦνται κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους, ἔνθα καὶ καταψυχόμενα βυθίζονται, ἐπανέρχονται δὲ ὑποβρυχίως καὶ ἐν ἐπαφῇ μετὰ τοῦ βυθοῦ τῶν ὠκεανῶν, ὅπερ καταψύχουσι, εἰς τὸν ἰσημερινὸν καὶ ἀνυψοῦνται ἐκεῖσε κατακορύφως πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀπὸ τούτου πρὸς τοὺς πόλους μετακινουμένου ὕδατος. Τὴν γνώμην ταύτην ἐκ τῶν νεωτέρων ἐπολέμησεν ὁ κ. Thoulet (*Les eaux abyssales* 1890), φρονῶν ὅτι ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης, ἀνώμαλος ὢν καὶ κατατετμημένος εἰς διακεκριμένας ἀλλήλων λεκάνας, θὰ παρεκώλυε τὴν τῶν ρευμάτων τούτων διάβασιν, καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ θαλάσσια ρεύματα ὑφίστανται ἀπό τινος ἀπὸ τοῦ θαλασσίου βυθοῦ ὕψους καὶ οὐχὶ ἐν ἐπαφῇ μετὰ τοῦ βυθοῦ τούτου.

Τὰ δὲ μέγιστα τοῦ ὠκεανοῦ βάθη, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐνομίζετο ὅτι προσήγγιζον εἰς 15000 μ., ἀπεδείχθησαν ἀπὸ τῶν περιωνύμων ἐπιστημονικῶν ἐκδρομῶν τοῦ *Challenger* καὶ τοῦ *Tuscarora* κατὰ 300 μ. περίπου ὑπολειπόμενα τοῦ ὕψους τῆς ὑψίστης τῶν Ἰμαλαΐων κορυφῆς, τοῦ Gaurisankar, ὅπερ, ὡς γνωστόν, ἀνέρχεται εἰς 8840 μ. Τὰ βάθη ταῦτα διανέμονται ὡς ἑξῆς· Ἀτλαντικὸς βόρειος : 8341 μ.· Ἀτλαντικὸς νότιος : 7370 μ.· Εἰρηνικὸς βόρειος : 8513 μ.· Εἰρηνικὸς νότιος : 8101 μ.· Ἰνδικὸς ὠκεανός : 5852 μ.

Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῶν ἀνωτέρω περὶ τῆς μορφολογικῆς συστάσεως τῆς ἡμετέρας γῆς εἰρημένων θεωροῦμεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς ξηρᾶς, ἐὰν αὕτη ὑποτεθῇ ὁμοιοτρόπως διανενεμημένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἤτοι πανταχοῦ εἰς ἴσον ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὕψος ἐγειρομένη, θ' ἀνυψοῦτο κατὰ μὲν τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Humbolb εἰς 306 μέτρα κατὰ μέσον (Εὐρώπη : 205 μ.· Ἀσία : 355 μ.· βόρειος Ἀμερική : 228 μ.· νοτία Ἀμερική : 351 μ.), κατὰ τὸν Krümmel εἰς 440 μ. κατὰ μέσον ὅρον, κατὰ τὸν πρῶτον ὑπὸ τοῦ A. de Lapparent γενόμενον ὑπολογισμὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χαρτῶν τοῦ Stieler, τοῦ Sydow καὶ τοῦ Levasseur, εἰς πλέον τῶν 500 μ. (Εὐρώπη : 292 μ.· Ἀσία : 879 μ.· Ἀφρική : 602 μ.· β. Ἀμερική : 595 μ.· ν. Ἀμερική : 537, 50 μ.· Ὠκεανία : 362, 50 μ.), κατὰ τὸν μεταγενεστέρως τούτου γενόμενον ὑπὸ τοῦ John Murray εἰς 688 μ. (Εὐρώπη : 287 μ.· Ἀσία : 970 μ.· Ἀφρική : 615 μ.· β. Ἀμερική : 577 μ.· ν. Ἀμερική : 638 μ.· Αὐστραλία : 245 μ.), κατὰ τὸν τοῦ Penck ἐπὶ τῇ βάσει ἐκείνου εἰς 705 μ. (Εὐρώπη : 280 μ.· Ἀσία : 950 μ.· Ἀφρική : 650 μ.· β. Ἀμερική : 600 μ.· ν. Ἀμερική : 630 μ.· Αὐστραλία : 280 μ.), κατὰ τὸν τοῦ Supan εἰς 680 μ.· (Εὐρώπη : 290 μ.· Ἀσία : 940 μ.· Ἀφρική : 620 μ.· β. Ἀμερική : 610 μ.· ν. Ἀμερική : 610 μ.· Αὐστραλία : 300 μ.), κατὰ τὸν τοῦ de Tillo, τοῦ μὲν βορείου ἡμισφαιρίου τῆς γῆς εἰς 713 μ., τοῦ δὲ νοτίου εἰς 634 μ., ὁλοκλήρου δὲ τῆς γηΐνης σφαίρας εἰς 693 μ. (Εὐρώπη : 317 μ.· Ἀσία : 957 μ.· Ἀφρική : 612 μ.· β. Ἀμερική : 622 μ.· ν. Ἀμερική : 617 μ.· Αὐστραλία · 240 μ.), τέλος δὲ κατὰ τὸν τοῦ Heiderich τὸ μέσον τῆς ξηρᾶς ὕψος δέον νὰ ἐξισωθῇ πρὸς 745 μ.

Ταῦτα ἁπλῶς πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Faye ὑποσημειουμένων.

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΣΤΟΝΟΙ

Παρετιθέμεθα ἐνταῦθα, εὐμενῶς ἀποσταλέντα ἡμῖν, δύο συναφῆ ποιήματα τῆς Α. Ἐξοχότητος. τοῦ νομάρχου Αἰγαίου Ἀμπεδδὶν πασσᾶ Ντίνου, γνωστοῦ ἐπὶ τῇ ἑλληνομαθείᾳ καὶ τῇ οἰκειότητι πρὸς τὰς Μούσας.

Οἱ ἔλεγοι οὗτοι, ἀληθῆ ποίησιν ἐνέχοντες καὶ ὑπὸ πολλῆς στιχουργικῆς χάριτος καὶ τέχνης περιβαλλόμενοι, νέον παρέχουσι τεκμήριον τῆς εὐαισθήτου καὶ γράγματι ποιητικῆς καρδίας τοῦ γράψαντος αὐτὰς διαπρεποῦς ἀνδρὸς, ὅστις παρὰ τὰς ἄλλας σοβαρὰς αὐτοῦ ἀσχολίας καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς φυσικοὺς περισπασμοὺς κατορθοῖ καὶ οὕτω λαμπρῶς νὰ θύῃ ταῖς Μούσαις.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος χαριέστατα ποιήματα ἔχουσιν ὧδε ;

Ἀναμνήσεις.

Ἄχ, μὴ θρηνεῖς, πικρὴ καρδιά, δὲν θέλω ἄλλους πόνους·
ἔκλαυσα χρόνῳ ἀδιάκοπα μὲ φλογισμένους στόνους.
Μὴ κλαῖς καρδιά· τὰ δάκρυα νὰ τὰ βαστᾷς μαζή σου,
τόρα ποῦ πλέεις ἀτυχὴς στὸ κῦμα τῆς ζωῆς σου.

Ἔχεις καρδιά μου οὐρανὸν, ἀλλὰ χωρὶς ἀστέργια·
ἔχεις πληγὴν ἀνίατον, χωρὶς νὰ δῇς μαχαίρια·
ἔχεις τὰς τρικυμίας σου, ἔχεις καὶ σὺ χειμῶνας,
ἔχεις παλμοὺς τοῦ χωρισμοῦ, φαρμακερούς ἀγῶνας.

Εἶχες στὰ βάθη σου, καρδιὰ, ἥλιον ἀκτινοβόλον·
εἶχες τῆς φλογεραῖς ματιαῖς, εἶχες τὸν κόσμον ὅλον.
Φεῦ, τώρα πῶς κατήντησες σὰν θάλασσα μὲ κῦμα,
νἄχῃς τὴν πίκρα γιὰ ζωὴν καὶ τὰς ἀβύσους μνῆμα !

Φεῦ, τώρα πῶς κατήντησες καλάμι στὸν ἀέρα,
νὰ σὲ κλονίζῃ ὁ βοριᾶς τοῦ πόνου νύκτα μέρα·
φεῦ, τώρα πῶς κατήντησες σὰν λυπηρὰ σελήνη,
νἄχῃς τὴν νύκτα σύντροφο καὶ λάμψι τὴν ὀδύνη !

Ἄχ, τί καῦμὸς, τί φλογερὰ λαμπάδα 'στὴν καρδιά μου,
τί πόνος ἀτελείωτος μέσα 'στὰ σωθηκά μου !
Τὸν πόνον τὸν ἐπιθυμῶ, τὸν ἀγαπῶ τὸν πόνο·
αὐτὸς μὲ δείχνει τὸ χρυσὸ τὸν περασμένο χρόνο.

Χρόνε γλυκὲ, τί ἔγεινε, τί ἔγεινεν ἐκείνη,
μὲ τοὺς γλυκούς της ὀφθαλμούς ; Ἄχ φλόγα καὶ ὀδύνη !
Θυμοῦμαι ταῖς γλυκαῖς ματιαῖς καὶ τὸ χλωμό της χρῶμα.
Μὲ φαίνεται χαμογελᾷ τὸ λυπηρόν της στόμα.

Αὐτὸ τὸ στόμα ἔχυνε τοῦ οὐρανοῦ τὴν χάρι·
ἦτον λουλοῦδι τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς φεγγάρι.
'Στὰ δακρυσμένα μάτια μου ἡ ὄψις σου ἀντανακλᾷ,
καθὼς σελήν' εἰς θάλασσαν πίπτει, τὰ κύματα φιλᾷ.

Θρηνεῖ τ' ἀέρι τῆς νυκτὸς, σὰν ἄνθρωπος καὶ κλαίγει·
πάντα μ' εὑρίσκει μοναχὸ, μυρολογεῖ καὶ λέγει :
'Εγὼ 'στὰ πικρὰ κύματα τρέχω ἐκεῖ νὰ σβύσω,
χωρὶς ποτὲ ποτὲ νὰ δυνηθῶ δροσιὰ νὰ σὲ χαρίσω.

Τώρα 'στὴν Ρόδο εὑρίσκομαι, νησὶ χαριτωμένο,
νησὶ ὡς νύμφη τῆς αὐγῆς μὲ κρίνους στολισμένο.
Ὁ ἥλιος τ' ἀγάπησε, τὸ φῶς του τοῦ χαρίζει,
γιὰ τοῦτο σὰν τριανταφύλλο μοσχοβολεῖ κ' ἀνθίζει.

Νομίζεις πάντα ἄνοιξι χειμῶνα καλοκαῖρι,
νομίζεις τὸ νησὶ πτηνὸν, σὰν ἄσπρο περιστέρι,
πῶς θὰ πετάξῃ, θὰ ὑψωθῇ, θὰ πάγῃ 'στὸν αἰθέρα.
Ἔχει πτερὰ οὐράνια, σύντροφον τὸν ἀέρα.

Ἔχει κλαδάκια δροσερὰ, λουλούδια μοσχοβόλα·
ὅλα τὰ ἔχῃ τὰ καλὰ, ὅλα τὰ ἔχει, ὅλα,
ἀλλὰ τοῦ λείπει τὸ γλυκὺ, τ' οὐράνιόν σου βλέμμα,
ἡ λυπημένη ὄψις σου, τὸ δακρυσμένον αἷμα.

Χαῖρε ψυχή· θὰ χωρισθῇς πλέον ἀπὸ τὸ σῶμα,
ἐσὺ θὰ πᾷς 'στὸν οὐρανὸ, αὐτὸ θὰ πᾷ 'στὸ χῶμα.
Ψυχή μου, βασανίσθηκες 'στὴ γῆ τὴν πικραμένη·
τώρα θὰ φύγῃς μόνη σου, χωρὶς νἄσαι δεμένη.

Αὐτὸ τὸ σῶμα τ' ὀρφανὸ, αὐτὸ ἦτον μαζῆ σου,
εἰς θαμβωμένους ὀφθαλμοὺς, αὐτῶταν ἡ ζωή σου.
Τώρα θὰ λυώσῃ, θὰ χαθῇ, τώρα θὰ γείνῃ χῶμα.
Πρὶν λυώσῃ καὶ πρὶν σκορπισθῇ, ἀγάπησέ τ' ἀκόμα.

Ἀγάπη τῆς νεότητος, πρὶν σ' ἀποχαιρετίσω,
ἓν ἐλεγεῖον τῆς ψυχῆς ἰδοὺ θὰ σὲ χαρίσω:
. . . . . .
. . . . . .

Ἐλεγεῖον.

Γιατί, σὺ ἄγγελε τῆς γῆς, τὰ μάτια σου νὰ κλείσῃς ;
Γιατί, σὺ τῆς χαρᾶς πτηνὸν, πλέον νὰ μὴ λαλήσῃς ;
Ἐσὺ, ἐσὺ ἀπέθανες, ἐσὺ σαβανωμένη,
ἐσὺ, τὸ ἄνθος κ' ἡ χαρὰ, μόνη καὶ μαραμένη ;

Ἐσὺ ὁ ἥλιος τῆς αὐγῆς, σελήνη καὶ ἀστέρι·
ἐσὺ ἡ λάμψις τῆς καρδιᾶς, τῆς χάρις περιστέρι ;
Ἄχ, θάνατε, δὲν ἔπρεπεν αὐτὴ νὰ ἀποθάνῃ·
σ'τὸ μέτωπόν της ἔπρεπε τῆς νιότης τὸ στεφάνι.

Θὰ τρέχῃ ὁ ἥλιος πάντοτε, ἀλλὰ δὲν θ' ἀπαντήσῃ,
σὰν τὰ γλυκὰ ματάκια σου, νὰ τὰ γλυκοφιλήσῃ·
καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ, πλάσμα καθὼς ἐσένα,
δὲν θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὴ γῆ· θὰ τρέχῃ λυπημένα.

Θ'ἄλθῃ χειμώνας κ' ἄνοιξις, θ'ἄλθῃ τὸ καλοκαῖρι,
ἀλλὰ ἐσὺ δὲν θἄρχεσαι τῆς ἀρετῆς τ' ἀγέρι,
νὰ δῇς πῶς μέραις καὶ νυκτιαῖς δυὸ μάτι' ἀναθακρύζουν,
τὴν θλιβερὰν εἰκόνα σου μὲ δάκρυα νὰ ραντίζουν.

Νὰ δῇς καρδίαν πένθιμον, καρδίαν μαραμένην,
σ'τοῦ πόνου σου τὰ κύματα πάντοτε βυθισμένην.
Ἀγάπην, φίλη, ἄφησες σ' τὴ γῆ τὴν πικραμένη.
Τώρα πετᾷς σ' τοὺς οὐρανοὺς, δὲν εἶσαι πιὰ δεμένη.

Φλογίσθηκαν τὰ στήθη μου καὶ ἡ καρδιὰ σὲ κλαίγει·
πάντα τὸ μοιρολόγι σου μὲ δάκρυ θὰ τὸ λέγῃ
καὶ τοῦ Ζεφύρου ἡ πένθιμος φωνὴ θὰ σὲ ζητήσῃ,
χωρὶς ποτὲ νὰ δυνηθῇ κ' αὐτὴ νὰ σὲ ξυπνήσῃ.

Αἱ φίλαι σου θὰ σὲ ζητοῦν, τὰ νιάτα σου θὰ ψάλλουν,
σ' τὸ λυπημένο μνῆμά σου λουλούδια θὰ σοῦ βάλλουν·
θὰ λέγουν : «Φίλη ὀρφανὴ, φίλη ἀποθαμένη,
»λουλούδι ἄσπρον τῆς χαρᾶς σ' τὸν τάφο κοιμισμένη,

»πῶς δὲν ξυπνᾶς, δὲν ἔρχεσαι πλέον νὰ μᾶς ζητήσῃς,
»γιατί, καθὼς τὴν νιότη σου, κ' ἡμᾶς νὰ μᾶς ἀφήσῃς ;
»κ' ἀντὶ τἄσπρα τὰ στήθη σου νὰ στολισθοῦν μὲ κρίνους,
»νἄχουν τὸ χῶμα σκέπασμα καὶ τοῦ βορριᾶ τοὺς θρήνους;

»Τὸ σῶμά σου ἀπέθανεν, ἀλλ' ὅμως ἡ ψυχή σου,
»ὡς αὔρα θὰ γλυκοπετᾷ, σ' τὴν νέαν τὴν ζωήν σου».
Αὐτὰ θὰ σὲ μοιρολογοῦν, ἄχ, σὺ ἀποθαμένη !
Σὺ μόνη εἰς τὸν τάφον σου, ἐξ ὅλων χωρισμένη !

Φίλη μου σ' ἀποχαιρετῶ· πλὴν ἔχε τὴν ἐλπίδα,
εἰς τὰ οὐράνια νὰ σὲ δῶ, καθὼς σ' τὴν γῆν σὲ εἶδα.
Θεέ μου· δὲν θ' ἀνταμωθοῦν ψυχαὶ ἀγαπημέναι,
ὅταν σ'τὴν νέαν των ζωὴν φθάσουν ἀπηυθημέναι !

ΑΜΠΕΔΔΙΝ ΠΑΣΣΑΣ ΝΤΙΝΟΣ.

Ὁ ἐκδότης ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυπολιθογραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ